

РЕШЕНИЕ

№ 372

гр. Плевен , 18.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, X ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и първи април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мариана К. Тодорова Досева

като разгледа докладваното от Мариана К. Тодорова Досева Гражданско дело № 20204430103949 по описа за 2020 година

Обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.79 ЗЗД, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 177,24 лв. неплатени абонаментни такси и услуги, и чл.422, ал.1 ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.92 ЗЗД, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 62,46 лв. –неустойка.

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от „*****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** срещу И.Т. Т., ЕГН*****, ***, в която се твърди, че ищцовото дружество предявява исковата си претенция срещу И.Т. Т., въз основа на договор за цесия от дата 29.11.2019 г., с прехвърлител на вземанията *** ООД, ЕИК ***, което дружество, от своя страна, е цесионер и собственик на вземания по договор за цесия от 12.07.2019г., с прехвърлител на вземания „***“ ЕАД по договор за далекосъобщителни услуги, допълнителни споразумения към него и начислена неустойка по него. Твърди, че мобилният оператор с търговска марка „***“ е прехвърлил вземания в общ размер на 245 074,10 лева /двеста четиридесет и пет хиляди и седемдесет и четири/ спрямо физически и юридически лица, подробно описани в Приложение № 1 от договора. Твърди, че въз основа на договора с мобилния оператор, ответникът е ползвал предоставяните от Дружеството мобилни услуги, като потреблението е фактурирано под клиентския номер на абоната № ***. Твърди, че съгласно чл. 26 от Общите условия на мобилния оператор „при ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя. При сключване на индивидуален договор всеки потребител -страна по договора бива уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимите суми. Твърди, че

по-конкретно на 18.09.2017 г. потребителят е подписал договор за ползването на мобилен номер ***, при избран тарифен план Тотал 24.99, с месечна абонаментна такса 24,99 лв. /с ДДС/, за срок от 24 месеца. Въз основа на сключения договор за предоставянето на мобилни услуги с индивидуален клиентски номер *** от 18.09.2017 г. между ответника И.Т. Т. и „***“ ЕАД са издадени фактури за периода от 05.09.2017 г. до 04.02.2018 г. на обща стойност 239.7 лв. (Двеста тридесет и девет лв. и 70 ст.), а именно: №7263056180/05.10.2017г., №7264211384/05.11.2017г., №7265659203/05.12.2017г.,

№7268389322/05.02.2018 г. Твърди, че за потребените от абоната-ответник услуги за периода 18/09/2017-04/10/2017 *** е издал: - фактура № 7263056180 с дата на данъчно събитие: 05.10.2017 г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 111.37 лв. /без ДДС/, от които: Абонаментен план Тотал 24.99 - 32.62 лева /Стойността е изчислена пропорционално на дните, в които е използвана услугата./, Допълнителни Услуги Мобилен Интернет брой 3 - 19.99 лева, Кратки текстови съобщения (SMS) брой 23-4.18 лева, Международни разговори мин 41:20 - 54.56 лева, Разговори към „Грижа за клиента“ мин 03:00 - 0.02 лева, Дължимата сума е платима в срок 20/10/2017 г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер. Твърди, че за потребените от абоната-ответник услуги за периода 05/10/2017-04/11/2017 *** е издал: - фактура № 7264211384 с дата на данъчно събитие: 05.11.2017 г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 20.88 лв. /без ДДС/, от които: Незаплатена цена за месечен абонамент по избрания тарифен план Тотал 24,99 лв. с ДДС - 20.82 лв., Разговори към „Грижа за клиента“ мин 09:00 - 0.06 лева, Дължимата сума е платима в срок 20/11/2017 г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер. Твърди, че за потребените от абоната-ответник услуги за периода 05/11/2017-04/12/2017 *** е издал: - Фактура № 7265659203 с дата на данъчно събитие: 05.12.2017 г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 20.82 лв. /без ДДС/, от които: Незаплатена цена за месечен абонамент по избрания тарифен план Тотал 24,99 лв. с ДДС - 20.82 лв., Дължимата сума е платима в срок 20/12/2017 г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер. Твърди, че абонатът е потребил и не е заплатил мобилни услуги на обща стойност 177.24 лв., фактурирани за три последователни отчетни месеца - 10/2017г., 11/2017г. и за месец 12/2017г. Към всяка от фактурите има приложено извлечение-детайлизирана справка от потреблението на ползвания номер. Твърди, че неизпълнението на абоната-ответник да заплати стойността на потребените и фактурирани услуги на стойност 177.24 лв., е ангажирало договорната отговорност на абоната по т.11 от процесния договор за услуги, като във връзка с чл.75, вр.с чл. 19б, в) от ОУ на мобилния оператор, *** е прекратил едностранно индивидуалните договори на ответника Илиян Т. за ползваните абонаменти и е издадал по абонатен номер №*** на дата 05/02/2018 крайна фактура №7268389322 с начислена обща сума за плащане в размер на 239.70 лв. Твърди, че в издадената крайна фактура е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги в размер на 62,46 лв., фактурирана е цената, дължима за потребените мобилни услуги от предходните три отчетни периода в размер на 177.24 лв. Твърди, че датата на

деактивация на процесния абонамент е 25.01.2018г., като същата се генерира автоматично по вградената електронна система на Оператора при нерегистрирано плащане и наличието на незаплатени суми след изтичането на предвидените в месечните фактури срокове за заплащане и съобразно уговорения краен срок на действие на ползвания абонамент. Така абонатът е в неизпълнение на договорите си, като същият не е спазил крайния срок за ползване на абонамента Тотал 24,99 лв. с ДДС за мобилен номер *** до 18.09.2019 г., съгласно Договор за мобилни услуги от дата 18.09.2017 г. Твърди, че неизпълнението на ответника е обусловило правото на мобилния оператор да ангажира договорната отговорност на абоната, съгласно изричната клауза, съдържаща се и в т.11 от индивидуалния договор за мобилни услуги, като начисли в крайната издадена фактура неустойка за предсрочно прекратяване на сключения абонамент. Изричната договорна клауза предвижда, че в случай на прекратяване на настоящия договор през първоначалния срок, за който и да е СИМ карта/номер, посочен в него по вина или инициатива на Потребителя, последният дължи неустойка в размер на сумата от нонстопните за съответния абонаментен план месечни абонаменти за всяка една СИМ карта/номер до края на този срок. Твърди, че претендираната сума в размер на 239.7 лв. (Двеста тридесет и девет лв. и 70 ст.1 лева, е формирана като сбор от незаплатени далекосъобщителни и мобилни услуги по договора в размер на 177.24 лв. и неустойка за предсрочно прекратяване на договора в размер на 62.46 лв.(Шестдесет и два лв. и 46 ст.1. Посочва, че представената/те фактура/ри сама/и по себе си, не е/са основание за плащане, но длъжникът-ответник е сключил договор и е ползвал съответната далекосъобщителна услуга, респ. получил е предоставената лизингова вещ, за което не си е заплатил, респ. същият е в неизпълнение на договора си. Неизпълнението на ответника е обусловило правото на „***“ ЕАД да начисли обезщетение за неизпълнение, съгласно изрична клауза във всеки един от договорите. Твърди, че към настоящия момент, предвид постигнато споразумение с Комисия за защита на потребителите, дължимата се неустойка от абонатите на дружеството при предсрочно прекратяване на договорите е в размер както следва: Чл.1.1. б. „а” Неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяване до изтичане на уговорения срок, като максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти. В допълнение на неустойката по предходното изречение, потребителят дължи и възстановяване на част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове съответстваща на оставащия срок на договора.” Чл. 1.1. б. ”б” „В случаите, в които е предоставено устройство за ползване на услуги, съгласно посоченото в този договор или по предходно подписан документ, чийто срок не е изтекъл. Потребителят дължи и такава част от разликата между стандартната цена на устройството (в брой, без абонамент) съгласно ценова листа, действаща към момента на сключване на договора, и заплатената от него при предоставянето му (в брой или съответно обща лизингова цена по договора за лизинг), каквато съответства на оставащия срок на договора.” Твърди, че са приложени уговорените правила за начисляване на неустойката като за номер *** е начислена неустойка по договор за мобилни услуги в размер на тримесечни абонаментни такси (без ДДС) в размер на 3x20,82 лв. без ДДС = 62,46 лв.

Твърди, че като абонат на обществената телекомуникационна мрежа на мобилния оператор „***“ ЕАД абонатът, подписвайки конкретна Декларация, се е съгласил и е приел Общите Условия на Оператора, за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги. Съгласно чл. 49 от Общите Условия, *** има право да получава в срок всички плащания, дължими от потребителя в уговореното количество и на уговореното място. Според чл.71 „Потребителят е длъжен да заплаща определените от *** цени по начин и в срокове за плащане, посочени в т. 27 от тези Общи условия, а именно в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ“. Незаплащането в срок на издадените от Оператора на абоната фактури за ползваните мобилни услуги е обусловило правото на *** /чл.75 от ОУ/ да прекрати едностранно индивидуалния договор на абоната „При неспазване на което и да е задължение по част XIII от тези Общи условия или в случай, че е налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя, *** има право незабавно да ограничи предоставянето на услугите, или при условията на т. 19б, в) да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже сключване на нов договор с него“. Обезщетението за неизпълнение е начислено съобразно изрично договореното. Т.нар. неустойка има обезщетителен характер, а не санкционен. Твърди, че съгласно сключения договор за мобилни услуги, страните имат права и задължения, описани в него и общите условия на доставчика на мобилни услуги. Към индивидуалния договор се прилагат клаузите на публикуваните общи условия и те са неразделна част към него. По силата на същите, индивидуалният договор влиза в сила от момента на подписването му от страните, а за неуредените случаи в индивидуалния договор са в сила общите условия на договора за предоставяне на мобилни услуги. Съгласно чл. 20 от Общите условия, всички услуги се заплащат в зависимост от техния вид и специфика по цени, съгласно действащата ценова листа на *** ЕАД. Съгласно чл. 23, месечната цена за провеждане на разговори се дължи и се заплаща от потребителя ежесечно, независимо дали повикванията са осъществени от потребителя лично. По силата на чл. 26 неполучаването на фактура, не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимата сума. Твърди, че потребителят отговаря и дължи връщане на оператора и на всякакви допълнителни /извънредни/ разходи, свързани със събирането на вземания, които са присъдени по съдебен ред. Съгласно чл. 27 от Общите условия плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ. При неспазване на срока, потребителят дължи неустойка за забава в размер на законната лихва за всеки ден закъснение.

Твърди, че в конкретният случай ответникът И.Т. Т. е подписал договор за далекосъобщителна услуга, ползвал е мобилни/телефонни номер *** , не е изпълнил задължението си по договор да заплаща стойността на услугата, като с това си поведение е изпаднал в забава. Издадена му е фактура и в срок не я е заплатил. Изпълнен е фактическият състав на едно договорно неизпълнение по чл.79 ЗЗД, за което ответникът следва да понесе отговорността си. Твърди, че в чл. 1.6 от първия договор за цесия, сключен между „***“ ЕАД и „***“ ООД, е дадена легална дефиниция на понятието: Приложение № 1- неразделна

част от договора за цесия: „списък/таблица в електронна форма на компактдиск, съдържащ информация за вземанията по договорите за мобилни услуги и съответно за всеки един от Длъжниците по тях, както следва име/фирма, ЕГН или ЕИК/БУЛСТАТ, адрес на длъжника, с който разполага ЦЕДЕНТЪТ, фактурирани вземания на ЦЕДЕНТА и дължима сума, представляващо неразделна част от този договор. ” В чл. 5,3 от договора за цесия е уговорено, че по искане на цесионера, цедентът предоставя писмено потвърждение за извършено прехвърляне на даденото вземане. Цедентът е декларирал в чл. 3.5 от договора за цесия, че между длъжниците по вземанията, описани в Приложение № 1, не съществуват други правоотношения. Твърди, че съгласно Приложение № 1, се установява, че по силата на договор за цесия от 12.07.2019г. „****“ ЕАД е прехвърлител, а „****“ ООД е собственик на вземането спрямо И.Т. Т. което в следствие е било включено и във втория договор за цесия от 29.11.2019 г. между „****“ ООД и „****“ ***. Твърди, че съгласно чл. 6, ал.2 от договора за цесия от дата 12.07.2019г., считано от подписването му, „****“ ООД има качеството освен на цесионер и на пълномощник на цедента във връзка с уведомяването на длъжниците за извършеното прехвърляне на вземания. Излага съображения, че няма никаква законова пречка старият кредитор да изпълни задължението си да уведоми длъжника чрез свой пълномощник. Към исковата молба е приложено уведомление за двете цесии, подписано от законния представител на „****“ ООД, което дружество уведомява длъжника от името на мобилния оператор за цесията от 12.07.2019г. и от свое име, в качеството си на цедент от 29.12.2019г. Посочва, че връчването на исковата молба на длъжника, към която са приложени и документи удостоверяващи прехвърлянето на вземането от цедента на цесионера е възприето като надлежно уведомяване на длъжника за цесията по чл.99, ал.4 от ЗЗД и в практиката на ВКС. Посочва, че чрез Решение №123 от 24.06.2009г. на ВКС по т.д. №12/2009г., II т.о. ТК; Решение № 3/16.04.2014г. по пид. № 1711/2013г., II пио. на ВКС; Решение М 78 от 09.07.2014г. по т.д. № 2352/2013г. на ВКС, е приета за правилна съдебната практика, съгласно която сама по себе си исковата молба не може да се счете за уведомление по смисъла на чл.99, ал.4 от ЗЗД, но когато към нея е приложено уведомление, макар и дотогава невръчено на длъжника се приема, че съобщаване на цесията все пак е извършено. Безспорно е, че уведомлението за цесия, приложено към исковата молба изхожда от цесионера, но същото е отправено до длъжника от името на цедента, който изрично е упълномощил цесионера да извършва уведомяване по чл. 99. ал. 3 ЗЗД от негово име. Това обстоятелство е посочено в уведомлението. Цесионерът - „****“ ООД продължава да има качеството на пълномощник на цедента за уведомяване на длъжника за цесията, а и ответникът не е легитимиран да оспорва упълномощителната сделка. Посочва, че в настоящия случай към исковата молба са приложени договорите за цесия. В чл.17 от договора от 12.07.2019г. е уговорено между страните, че цесионерът е изрично упълномощен да уведомява длъжниците за извършено прехвърляне. Няма законова пречка с едно изявление да се уведоми неизправен длъжник и за двете цесии, предвид факта, че И.Т. Т. не е изпълнил нито на мобилния оператор, нито на „****“ ООД към датата на връчването на препис от исковата молба. Законът не указва формата и момента на съобщаването. Всички изисквания на закона, целящи да предпазят длъжника и да му позволят да плати

добре - на носителя на вземането са изпълнени. Що се касае до уведомяването, то има това значение, че стабилизира правата в лицето на цесионера и не може да бъде изпълнено валидно другиму. След като бъде известен за цесията, длъжникът не може да възразява на претенцията на цесионера за реално изпълнение на основание липсата на уведомяване. Излага съображения, че длъжникът би могъл да противопоставя възражение, че не му е надлежно съобщена цесията само ако едновременно с това твърди, че е изпълнил задължението си на стария кредитор, за да се освободи от задължението да плати и на новия кредитор. Посочва съдебна практика в описания смисъл.

Моли да бъде признато за установено по отношение на ответника И.Т. Т., ЕГН *****, че към него съществува изискуемо вземане на ищеца „****“ ЕИК ***, в размер на 239.7 лв. (Двеста тридесет и девет лв. и 70 ст.), съгласно издадената заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК - представляваща сбор от главница за потребена и неплатена далекосъобщителна услуга в размер на 177.24 лв. (Сто седемдесет и седем лева и 24 ст.) по договор за далекосъобщителни услуги *** от 18.09.2017 г. и неустойка за предсрочно прекратяване на договор в размер на 62,46 лв. (Шестдесет и два лева и 46 ст.). Претендира направените деловодни разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от назначения особен представител на ответника, в който счита, че предявените искове са допустими и вероятно основателни. Твърди, обаче че не става ясно от исковата молба от кога точно паричните суми по договор за мобилни услуги от 18.09.2017г. са дължими и изискуеми. Не оспорва фактите и писмените доказателства, на чието основание се претендира вземането. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Видно от Договор за мобилни услуги от дата 18.09.2017г., сключен за мобилен номер *** по програма Тотал 24.99лв., с неограничени национални минути и роуминг в зона ЕС, ответникът И.Т. Т. е абонат на дружеството-доставчик на мобилни услуги „****“ ЕАД с абонатен номер №*** за уговорения срок на действие 24 месеца на предпочетената абонаментна програма. Съгласно т. 11 на Договор за мобилни услуги от 18.09.2017г., в случай на прекратяване на настоящия договор през първоначалния срок за която и да е СИМ карта/номер, посочен в него, по вина или по инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по настоящия договор или други документи, свързани с него и приложимите Общи условия, последния дължи за всяка СИМ карта, по отношения на която е налице прекратяване: а/ неустойка в размер на сумата от стандартните месечни абонаменти за съответния абонаментен план до края на срока на договора; и б/ в случаите, в които е предоставено устройство – иразликата между цената на представеното устройство без абонамент съгласно последната актуална ценова листа на оператора към момента на прекратяване на договора и заплатената от потребителя цена за устройството в брой или

общата лизингова цена по договора за лизинг.

Не е спорно между страните и се установява от Договор № ***/12.07.2019 г., че "****" ЕАД е продал на "****" *** вземания, описани в Анекс № 2 към договора (чл. 1 от договора), като цесионерът ги приел и встъпил като кредитор от датата на заплащане на общата цена (чл. 6 и чл. 7 от договора). Макар Анекс № 2 към договора да не е представен, нито по делото да са налични доказателства за плащане, потвърждението на цесията от "****" ЕАД установява сбъждане на поставеното от страните отлагателно условие (плащане на общата цена), доколкото съдържа признание, че цесионерът има правата на кредитор по вземането срещу ответницата.

Не е спорно между страните и се установява от Договор за цесия от 29.11.2019г., че "****" *** е продало процесното вземане от ответника на *** ***. Дружеството е прехвърлило на ищеца вземания, индивидуализирани в Приложение № 1 към договора, от датата на подписването му (чл. 1, ал. 1 и чл. 2, ал. 1 от договора). Приложение № 1 не е представено, а вместо него страните подписали опис съгласно който вземанията са 745 броя на стойност 245 074, 10 лв., от което не е възможно да се установи кои са длъжниците, какво е основанието и какъв е размера на всяко от вземанията, в т. ч. и дали вземането срещу ответника е прехвърлено. Страните по цесията уговорили, че при поискване цедентът "****" *** ще издава документ – извадка от приложението, каквото по делото не е представено. Факта на прехвърлянето, обаче не се оспорва от особения представител на ответника, а и се установява от приложеното Уведомление за цесия/л.12 от делото/, в което именно цедента *** *** е декларирал, че вземането от И.Т. Т. в размер от 239,70 лв. е прехвърлено на *** *** на основание представени договор за цесия от 29.11.2019г.

С Уведомление за цесия /л.13 от делото/ и съгласно пълномощно /л.14 от делото/ ответника е уведомен за двете цесии от *** ЕАД на *** *** и от *** *** на *** ***.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

По искът с правно основание чл.422, ал.1 ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.79 ЗЗД, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 177,24 лева:

От събраните по делото доказателства се установява възникването на валидни облигационни правоотношения между *** ЕАД и ответника по делото по Договор за мобилни услуги от дата 18.09.2017г., сключен за мобилен номер *** по програма Тотал 24.99лв., с неограничени национални минути и роуминг в зона ЕС, ответникът И.Т. Т. е абонат на дружеството-доставчик на мобилни услуги „****“ ЕАД с абонатен номер №**** за уговорения срок на действие 24 месеца на предпочетената абонаментна програма. Не е спорен размера на задължението по договора за предоставени мобилни услуги от 177,24 лв.

и същия се установява и от представените и неоспорени фактури.

От представените и описани по-горе договори за цесия *** ** е придобило процесното вземане Договор за мобилни услуги от дата 18.09.2017г. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал.4 от ЗЗД цесията има действие спрямо длъжника от деня, когато му бъде съобщена от предишния кредитор. Безспорно е, че правно релевантно е уведомлението, извършено от цедента, а не и такова от цесионера. Както приема ВКС в практиката си, няма пречка предишният кредитор да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД, а длъжникът може да се защити срещу неправомерно изпълнение в полза на трето лице като поиска доказателства за представителната власт на новия кредитор (в този смисъл е Решение № 137 от 2.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о., ГК, постановено по реда на чл. 290 от ГПК). Уведомителното писмо, заедно с пълномощното от цедента е връчено като приложение към исковата молба. Както приема трайната практика на ВКС (изразена в Решение № 123 от 24.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 12/2009 г., II т. о., ТК; Решение № 78 от 9.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ТК Решение № 78 от 9.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ТК), получаването на уведомлението в рамките на съдебното производство по предявен иск за прехвърленото вземане следва да бъде съобразено по правилото на чл. 235, ал.3 от ГПК. Връчването на особения представител представлява надлежно уведомяване на длъжника-ответник./ в този смисъл Решение № 198 от 18.01.2019 г. по т. д. № 193/2018 г. ТК на ВКС/. С оглед приетото за редовно връчване на уведомлението като приложение към исковата молба, съдът счита, че цесията е породила действие спрямо ответника и той дължи плащане на произтичащите от процесния договор задължения в полза на ищеца по делото. Отделно от това, за несъобщаването на извършената цесия, длъжника може да противопостави възражение, само в случай, че твърди, че е изпълнил надлежно на стария кредитор преди връчване на уведомлението. По делото липсват такива твърдения и от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установи, че след договора за цесия липсва постъпило плащане по процесния договор.

Не е спорно по делото и обстоятелството, че ответника по делото не е изпълнил задължението за заплащане на сумата в размер на 177.24 лева по описания договор за ползваните от ответника и предоставени от ищцовото дружество услуги. Липсват твърдения и ангажирани доказателства от ответника по делото за заплащане на валидно възникналото задължение по процесните договори за мобилни услуги.

Предвид изложеното, предявения иск се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен в целия си предявен размер от 177,24 лв.

По искът с правно основание чл.422, вр.чл.415 ГПК,вр. чл.92, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 62,46 лв.:

За нарушение на императивни материалноправни норми, които регулират правния спор, съдът следи служебно. Общественият интерес от осигуряване на точното прилагане на императивните правни норми, които регулират правния спор, преодолява диспозитивното начало в гражданския процес (чл. 6 ГПК). Съдът следи служебно и при незаявено основание за нищожност на договора, когато: е нарушена норма предвидена в закона в обществен интерес и не се изисква събиране на доказателства; е относимо е до формата /външната страна на представения правопораждащ спорното право документ/; е налице противоречие с добрите нрави - виж решение № 229 от 21.01.2013 год., по т.д.№ 1050/2011 год. на II т.о. на ВКС, т. 3 от ТР № 1/15.06.2010 год. на ОСТК на ВКС и др., е налице неравноправна клауза, както и някои други особени от правна или фактическа страна хипотези, но всички свързани с охраняването на блага от специфичен обществен порядък, които преодоляват поради изключителната си значимост основния принцип на диспозитивността в гражданското съдопроизводство.

В настоящия случай, съгласно т. 11 от сключения Договор за предоставяне на мобилни услуги от 18.09.2017г. между ответника и „***“ ЕАД– в случай на прекратяване на настоящия договор през първоначалния срок за която и да е СИМ карта/номер, посочен в него, по вина или по инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по настоящия договор или други документи, свързани с него и приложимите Общи условия, последния дължи за всяка СИМ карта, по отношения на която е налице прекратяване: а/ неустойка в размер на сумата от стандартните месечни абонаменти за съответния абонаментен план до края на срока на договора; и б/ в случаите, в които е предоставено устройство – иразликата между цената на представеното устройство без абонамент съгласно последната актуална ценова листа на оператора към момента на прекратяване на договора и заплатената от потребителя цена за устройството в брой или общата лизингова цена по договора за лизинг. Съдът намира, че предвидена в договора клауза за неустойка противоречи на добрите нрави, поради следното: Критериите дали е налице нищожност поради противоречие с добрите нрави на неустойка, се съдържат в ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС. Клауза за неустойка предвиждаща задължение за длъжника за заплащане на неустойка, равняваща се на дължимите до края на

договора за предоставяне на процесния вид услуга абонаментни такси, независимо от момента на разваляне на същия, несъмнено се явява нищожна, поради противоречие с добрите нрави. Тя излиза извън допустимите законови рамки, тъй като кредиторът получава имуществена облага от насрещната страна в определен размер, какъвто би получил, ако договорът не беше развален, без обаче да се престира от негова страна, респективно да е извършил допълнителни разходи по договора, което води до неоснователно обогатяване и нарушава принципа на справедливост. В този смисъл са решение № 219/09.05.2016 г. по т.д. № 203/2015г. на ВКС, I т.о. и решение № 193 от 09.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г. на ВКС, I т.о. Аргумент за това е и разпоредбата на чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД, уреждаща отговорност за нарушен негативен интерес, при който обезщетението няма компенсаторен характер. Допустимо е уговаряне от страните на неустойка за вредите от развалянето, но само в рамките на присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Целта и начина на формиране на уговорената в случая компенсаторна неустойка излиза извън присъщите □ функции, т. е. същата противоречи на добрите нрави, което прави уговорката за дължимостта □ нищожна, съгласно задължителните разяснения на т. 3 на Тълкувателно решение № 1/2009 г. по т.д. № 1/2009 г. на ВКС, ОСТК. За съответствието на тази уговорка със закона съдът следи служебно, като валидността □ се преценява към момента на сключване на съответния договор, а не с оглед конкретно неизпълнение. Преценката за нищожност се извършва в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като естеството и размер на обезпеченото с неустойката задължение, обезпечение на поетото задължение с други, различни от неустойката правни способности, вида на самата уговорена неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена, съотношението между размера на неустойката и очакваните за кредитора вреди от неизпълнението /виж решение № 107/25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 818/2009 г., II т. о./. Уговорката за неустойка при прекратяване /разваляне/ на договора, определена в размер на дължимите до края на договора месечни абонаментни такси за предоставения телефонен номер до края на този срок, е нищожна, поради противоречие с добрите нрави. Действително няма пречка размерът на неустойката да надхвърля вредите от неизпълнението. Основната цел на така уговорената неустоечна

клауза обаче е да доведе до неоснователно обогатяване на оператора спрямо потребителя, който да получи престация в пълен обем за срока на договора, без да престира насрещната услуга, което е в контраст с всякакви разумни граници на добрите нрави и не се толерира от закона. Освен това така уговорената клауза във връзка с гореизложените съображения се явява и неравноправна на основание чл. 143, т. 5 ЗЗП. Ответникът има качеството на потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, а ищеца е търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП. Уговорката за дължимост на всички месечни абонаментни такси до крайния срок на договора при прекратяването му по вина на потребителя, обуславя необосновано висока неустойка, тъй като предварително дава възможност на ищеца да получи насрещната престация по договора, дори при прекратяването му по вина на потребителя. Въпреки, че претендирания размер на неустойката е 3-месечните платежи, същата не следва да бъде присъждана. В случая съдът не обсъжда прекомерна ли е неустоечната клауза или не. Съдът намира клаузата за нищожна – изначално към датата на сключването на договора, отсъствието на валидно съглашение за заплащане на неустойка води до частична недействителност (нищожност) на сключения договор в тази му част. Тъй като противоречието между клаузата за неустойка и добрите нрави е налице още при сключването на договора, то следва изводът, че в конкретния случай не е налице валидно неустоечно съглашение и съобразно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 във вр. с ал. 4 ЗЗД, в тази си част договорът изобщо не е породил правно действие, а нищожността на тази клауза е пречка за възникване на задължение за неустойка в какъвто и да било размер. Оттук следва, че съдът не следва да разглежда налице ли са били основанията предвидени в договора за начисляване на неустойка – неизпълнение на ответника на договорни задължения и прекратяване на договорното правоотношение. Само за пълнота на изложението може да бъде посочено, че по делото липсват доказателства за наличието на предпоставките, основанията за начисляване на претендираната неустойка. По делото няма дори твърдения, че договорът е прекратен към тази дата, още повече по вина на потребителя. Ищцовото дружество, носещо доказателствената тежест да установи основанията за претендиране на неустойка и нейния размер, не ангажира доказателства по делото за предприети от страна на оператора действия за разваляне /прекратяване на договорната обвързаност/, обусловили възникването на

претендираната неустойка, като обезщетение за неизпълнението на задължението заплащане на дължимите суми. Надлежното прекратяване на процесната договорна връзка е елемент от правопораждащия фактически състав на вземането за неустойка, недоказването на който е достатъчно за отхвърляне на претенцията по чл. 92, ал. 1 от ЗЗД. Това прекратяване се подчинява на общите правила на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД за срок и форма. Неизпълнението на договорно задължение по причина, за която отговаря длъжникът, включително неплащането на възникнали задължения през предварително определен срок в договора, е основание за развалянето му според разписаното в чл. 87, ал. 1 от ЗЗД. Следователно доколкото процесният договор е сключен в писмена форма, изявлението за прекратяването също следва да е в такава форма и с него следва да се даде подходящ срок за изпълнение. По делото не се установява отправено до абоната писмено предизвестие, с което да му е даден достатъчен срок за изпълнение на задължението му за плащане на дължимата по договора сума за главница /начислена по представената фактура и описана в исковата молба/. Следва да се отбележи, че дори не се твърди в исковата молба, че тази предпоставка е изпълнена. Точно обратното, от твърденията в исковата молба става ясно, че отправяне на писмено предизвестие до абоната не е имало – сочи се в исковата молба като основание за начисляване на неустойките датата на деактивация на процесния абонамент от оператора - 11.07.2017 г., като същата се генерира автоматично по вградената електронна система на оператора при нерегистрирано плащане и наличие на незаплатени суми след изтичане на предвидените в месечните фактури срокове. Според съда датата на деактивация, т. е. спиране на подаваните услуги, което става автоматично чрез електронна система на оператора, не може да се приравнява и не е равнозначна на датата на прекратяване на договора при положение, че за прекратяването на договора се прилагат правилата на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД. Съгласно договореностите по договора неустойка се дължи не при т. нар. в исковата молба "деактивация... чрез електронната система", а при прекратяване на договора, което изисква писмено предизвестие с достатъчен срок за изпълнение на задълженията за главница по договора. Към този момент - моментът на предизвестие - неустойка не се дължи, тъй като не са се осъществили предпоставките за нея. Въпреки това и без такова предизвестие същите са били начислени в издадената фактура без основание. Исковата

молба е подадена след изтичане на срока на договора, за да бъде ценена като изявление за разваляне на договора. С оглед всичко изложено претенцията за неустойка е неоснователна - липсата на надлежно прекратяване на договора пречатства пораждаването на вземането за неустойка поради прекратяване на договора за мобилни услуги преди изтичане на уговорения срок. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото доказателства не се установява осъществяването на елементите от фактическия състав, пораждащ правото на неустойка в полза "****" ЕАД - град София, респективно - наличието на основания за начисляване на посочената във фактурата сума за неустойка.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира искът за неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен в целия си предявен размер от 62,46 лв.

Съгласно Тълкувателно решение № 4/2013 на ОСГТК на ВКС, т.12. Съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение. Съдът като съобрази задължителната тълкувателна практика на ВКС и основателността на предявените обективно кумулативно съединени иски претенции в предявения си размер, ответника следва да бъде осъден да заплати направените разноски от ищеца по делото в заповедното производство в общ размер от 241,11 лв. съразмерно с уважената част на исковата претенция. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е неоснователно, тъй като уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение в заповедното производство е в размер на 360 лв. с включен ДДС е в предвидения съгласно минимален размер съгласно чл.7, ал.7, вр.ал.2 от Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 300 лв. Съгласно §2а от Наредба № 1 от 09.07.2004г. данък добавена стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба на регистрираните по ЗДДС адвокати и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. За

регистрацията по ЗДДС съществува публичен регистър /чл. 94 ЗДДС във вр. с чл.80, ал.1 ДОПК/, който е достъпен за всички. С оглед на това непредставянето на нарочно доказателство за регистрация на адвоката по ЗДДС не е основание да се откаже начисляване на ДДС върху дължимото адвокатско възнаграждение./ Определение №20/18.02.2021 по дело №205/2021 на ВКС/

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца, направените от него разноски в настоящото производство за държавна такса, адвокатско възнаграждение и особен представител /75+360+150/ в размер на 366,36 лв. съразмерно с уважената част на исковата претенция. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е неоснователно, тъй като уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение в заповедното производство е в размер на 360 лв. с включен ДДС е в предвидения съгласно минимален размер съгласно чл.7, ал.7, вр.ал.2 от Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 300 лв. Съгласно §2а от Наредба № 1 от 09.07.2004г. данък добавена стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба на регистрираните по ЗДДС адвокати и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. За регистрацията по ЗДДС съществува публичен регистър /чл. 94 ЗДДС във вр. с чл.80, ал.1 ДОПК/, който е достъпен за всички. С оглед на това непредставянето на нарочно доказателство за регистрация на адвоката по ЗДДС не е основание да се откаже начисляване на ДДС върху дължимото адвокатско възнаграждение./ Определение №20/18.02.2021 по дело №205/2021 на ВКС/

На основание чл.78, ал.3 ГПК ответника има право на разноски съразмерно с отхвърлената част на претенцията, но по делото липсват доказателства за направени разноски от ответника по делото, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 от ГПК, вр.чл.79 ЗЗД, вр.чл.99 ЗЗД по отношение на И.Т. Т., ЕГН*****, ***, че **ДЪЛЖИ** на

кредитора „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** **сумата 177,24 лева**, представляваща стойността на предоставени далекосъобщителни услуги по договор за мобилни услуги от дата 18.09.2017г., сключен с *** ЕАД, вземането по който е прехвърлено с договори за цесия на *** ***, в едно със законната лихва от 13.12.2019г. за която сума е издадена заповед за изпълнение № 4538/16.12.2019г. по ч.гр.д.№7990/2019 по описа на РС-Плевен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** против И.Т. Т., ЕГН*****, *** иск с правно основание чл.422, вр.чл.415 ГПК, вр.чл.92 ЗЗД, вр.чл.99 ЗЗД да бъде признато за установено, че ответника дължи на ищеца **сумата от 62,46 лева**, представляваща неустойка, начислена по Договор за предоставяне на мобилни от 18.09.2017г., сключен с *** ЕАД, вземането по който е прехвърлено с договори за цесия на *** ***, в едно със законната лихва от 13.12.2019г. за която сума е издадена заповед за изпълнение № 4538/16.12.2019г. по ч.гр.д.№7990/2019 по описа на РС-Плевен., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК И.Т. Т., ЕГН*****, *** **ДА ПЛАТИ** на „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** **сумата от 241,11 лв.** направени разноски за производството по ч.гр.д.7990/2019г. по описа на РС-Плевен.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК И.Т. Т., ЕГН*****, *** **ДА ПЛАТИ** на „****“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление *** **сумата от 366,36 лв.** направени по делото разноски за ДТ, адвокатско възнаграждение и особен представител.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Плевенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____